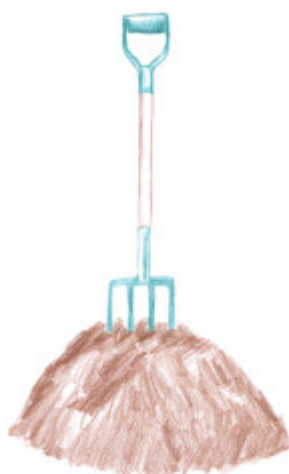

Vidlákové, díky!

 litterate.cz/vidlakove-diky

Vidlák

27 března, 2023

Přátelé, tento týden budu vícekrát děkovat. Dovedl jsem do cíle další část svého vidláckého působení a samozřejmě jsem to nedokázal sám, protože by to nešlo. Za poslední rok jsem zažil neuvěřitelné věci a seznámil se se spoustou skvělých lidí, kteří mi pomohli, aby se z malého neznámého blogera stal blogger všeobecně známý. Většinou mě vybídli k něčemu, na co bych sám neměl odvalu, nebo mi podali pomocnou ruku, když jsem se cítil v koncích, přivedli mě k velké politice a umožnili mi do ní nahlédnout. O některých nesmím ani špitnout, protože jsou z Prahy a měli by potíže, kdyby se někdo dozvěděl, že sympatizují s Vidlákem, ale o některých mluvit mohu. A protože chci příští týden představit další fázi svého vidlákování, budu vedle tradičního komentování českých i světových událostí i děkovat.

Dnes začnu tím základním. Vidlákovem. Ono je to sice město, ale jinak je to prototyp dokonalé vesnice, do které jsem se před jedenácti lety nastěhoval, stala se mi novým domovem a udělala ze mě Vidláka. Dnes to řeknu naplno – jedná se o město **Mirotlav**, které leží zhruba na půlce cesty mezi Brnem a Znojmem. Tři tisíce obyvatel, veškerá základní občanská vybavenost včetně doktorů, základní škola, dvě školky, radnice, kulturák, renesanční zámek, vinné sklípky

a spóóústa zemědělské infrastruktury. S trochou nadsázky říkám, že v Miroslavi mají i bezdomovci svůj dům... Navíc můžete nechat kolo venku před barákem na chodníku a nikdo ho neukradne...

Když jsem se nastěhoval, nevěděl jsem o zemědělství vůbec nic, protože pocházím s hornického kraje. Ale našel jsem se v tom. Zjistil jsem, že soběstačnost nejsou prepperské příručky, ale děda s motykou, který si umí na zahrádce vše vypěstovat sám. Zjistil jsem, že soběstačnost je vlastní studna, vlastní chlívek, vlastní slepice i vlastní hnůj. Zjistil jsem, že soběstačnost je, když v místní drogerii mají běžně špejle na jitrnice, kalafunu na odštětínování, tlačenkové papíry a v místní masně mají střívka na výrobu klobás i jelit.

Ještě jsem to stihl. Měl jsem se od koho učit, protože staří strécové ještě nevymřeli a dokonce tu a tam předali své znalosti i mladším.

Byly to záhumenky okolo Miroslavi, které mi vnukly myšlenku, že právě to je cesta pro skutečně zdravé potraviny, které nejsou předražené. Byli to místní nadšenci, kteří po práci osedlali svůj malotraktor a šli vyorávat brambory nebo sbírat rajčata... ti mi ukázali, že sklenice zavařovaných okurek se dá udělat za stejnou cenu jako v hytlermarketu, ale podstatně kvalitněji. Ukázali mi, že člověk může mít dobré jídlo za normální ceny. Jen je pro to zapotřebí něco udělat, je třeba plánovat a myslet na zimu s předstihem. Koncept vidláckého zemědělství jsem nevymyslel já, ale je to prostě jen pozůstatek osmi set let místního zemědělství.

Místní bodrost a pohostinnost mě udělala bodrým a pohostinným. Místní fachmani mi dali znalosti, díky kterým se všude vetřu, protože si tam odemykám pálenkou, vínem i dalšími pochutinami.

Když jsem se nastěhoval, hned se mi dostalo kázání, kdože je tady ten hodný a kdo je ten zlý. Zpočátku jsem tomu i věřil, ale brzy se začalo ukazovat, že je to asi jinak. Všichni ti zlí mě zvali mezi sebe, zacházeli se mnou dobře (a dodnes zacházejí), ti nejzlejší mě přivedli navíc ještě k rybaření a asi by na mě pověsili i flintu a udělali ze mě

myslívce, kdybych neodmítl, protože na to opravdu už nemám čas. Byla to vstřícnost „toho úplně nejzlejšího starosty“ díky které jsem se s kamarády mohl vrátit k historickému šermu a město to podpořilo. Byl to „jidášský místostarosta,“ který mi nikdy neřekl jediné křivé slovo a umožnil mi po šest let vystavovat na zdejším zámku mojí sbírku lega.

Naopak ti, co se označovali za ty hodné, ti mě v posledním roce ztratili. Zjistili, že jsem bezcharakterní, protože odmítám plivat na Babiše a přidávat se ke kolektivním minutám hněvu proti jeho osobě, odmítám vidět konflikt na Ukrajině černobíle a k tomu se přidaly moje staré hříchy v podobě volby Zemana a sympatií k dávné ČSSD. Užil jsem si slov o proruském zaprodanci, jen co je pravda, ale také jsem se dočkal široké podpory i tam, kde bych ji opravdu nečekal. Prostě jsem zjistil, že drtivá většina lidí je tu naprosto normálních s normálními starostmi a pod slovem tolerance si představují skutečnou toleranci k jiným názorům.

Myslím, že nemusím zdůrazňovat, že ti domněle zlí neměli vůbec nic proti tomu, abych se kamarádil i s těmi domněle hodnými, ale ti hodní měli spoustu námitek, že se kamarádím s těmi zlými...

Vždycky jsem se chtěl nějak odvděčit. Protože bez Miroslavi bych se nikdy nestal Vidlákem. Miroslav je sice město, ale ve skutečnosti je to ten pravý a ryzí venkov se vším, co k tomu patří. Vyštafírované zahrádky, dobrá domácí kuchyně, všechno BIO, historie tu vykukuje z každého rohu a máme tu i obecní tetkagraf, který je rychlejší než rozhlas.

Teď se mi pro vděčnost nabídla příležitost. Tedy... pokud mi trochu pomůžete. Zjistil jsem, že Miroslav je druhá v soutěži o nejlépe opravenou památku jihomoravského kraje, prohrává o nějakou stovku hlasů a konec soutěže je tento pátek. Loni se totiž udělala střecha na zámecké věži. Zámek je moje srdeční záležitost, protože se

začal opravovat, když jsme se nastěhovali a hned od začátku jsem se tam angažoval. Když přijedete v létě na nějakou městskou akci, zřejmě mě tam najdete, jak se neuměle oháním tatarskou šavlí...

Proto bych vás čtenáře chtěl poprosit... pošlete jim do té soutěže SMSku. Stačí napsat **PAMATKA 13** (velká a malá písmena nerozhodují) a zaslat na tel. č. **736 301 599**. Když to Miroslav vyhraje, hodně jim to pomůže při získávání dalších peněz na opravy. Síla čtenářů tohoto blogu by na to měla stačit. Pokud to vyjde, uděláme si tam pak na zámku autogramiádu mé knížky. Ideálně i s jitrničkami...

Až budete někdy chtít nasát tu pravou, skutečnou, nijak nepančovanou venkovskou atmosféru se vším, co k tomu patří, tak víte, kam máte jet. A když už budete v Miroslavi, zastavte se i u Vidláka.